

Սայաթ Նովա

Դուռն էն գլխեն իմաստուն իս

Էսպես Արութինի ասած,

Դուռն է՛ն գլխեն իմաստուն իս, խիլքդ հիմարին բաբ մի՛ անի,
Էրագումը տեսածի հիդ միզի մե հեսաբ մի՛ անի,
Յիս խոսն էն գլխեն Էրած իմ, նուրմեկանց քաբաբ մի՛ անի,
Թե վար, գիդիմ, բեգարիլ իս, ուրիշին սաբաբ մի՛ անի:

Չը կա քիզ պես հուքմի-հեքիմ, դուռն Բոստումի Ջալ, թաքա՛վուր,
Ասկըդ ասկերումը գոված՝ համ դո՛ւն իս գոգալ, թաքա՛վուր,
Թե Էսանց էլ սուշ ունենամ՝ գլուխս արա՛ տալ, թաքա՛վուր,
Մըտիկ արա քու ստիղծողին՝ նահախ տիղ դագաբ մի՛ անի:

Յարալուն հեքիմ Էնդուր գուզե՛ դիղ տալու է, ցավ տալու չէ,
Քանի գուզե արբաբ ըլի՝ դուրը ադին դավ տալու չէ,
Դուռն քու սիրտը իստակ պահե, յադի խոսկը ավտալու չէ,
Ասծու սերը կանչողի պես դըռնեմեղ ջուղաբ մի՛ անի:

Ամեն մարթ չի՛ կանա խըմի՝ իմ ջուրը ուրիշ ջըրեն է՛,
Ամեն մարթ չի՛ կանա կարթա՝ իմ գիրը ուրիշ գըրեն է.
Բունիաթս ավագ չիմանաս՝ քարափ է, քարուկըրեն է,
Սեկավի պես՝ առանց ցամքիլ, դուռն շուտով խարաբ մի՛ անի:

Քանի գուզե քամին տանե՛ ծովեմեն ավագ չի՛ պակսի.

Թեգուզ ըլիմ, թեգուզ չըլիմ՝ մեջլիսներուն սագ չի՛ պակսի,
Թե կու պակսիմ, քիզ կու պակսիմ՝ աշխարիս մե մագ չի՛ պակսի,
Սայաթ–Նովու գերեզմանը Հինդ, Հաբաշ, Արաբ մի՛ անի: